

For første gang i mit liv har jeg prøvet at være en låge, en kalenderlåge, på den 24 dage lange julekalender, som en af Kristeligt Dagblads hjemmesider, nemlig religion.dk, bragte i løbet af december 2012. Redaktøren Christian Arffmann havde bedt 24 danskere med forskellig religiøs overbevisning om at besvare de store spørgsmål i livet, som alle går og stiller sig selv: Hvad er meningen med livet? Hvad sker der, når vi dør? Og hvad er dit livsmotto?

Hvad er meningen med mit liv? Hvorfor er jeg her på jorden? Hvorfor er jeg her, når jeg ikke skal blive? Og hvorfor skal jeg for resten ikke det?

Sådanne spørgsmål har mennesker altid stillet sig selv og hinanden, og i takt med, at jeg bliver ældre, dukker spørgsmålene oftere og oftere op – til trods for, at jeg allerede i min barndom fik svar.

Ligesom månen har den farve, måner skal have, var min barndoms katolske katekismus også udformet, som katekismer skal være, det vil sige med spørgsmål, den stillede, og svar, den gav.

Og "Hvorfor er vi her på Jorden?" var netop det allerførste, den spurgte om, og svaret lød: "Vi er her paa Jorden for at gøre Guds hellige Vilje og derved efter Døden komme til Gud i Himlen".

Sådan! Jeg lærte det udenad. Jeg troede på det. Og det gør jeg stadig.

Men i takt med, at man rykker op gennem klasserne i livets skole og uundgåeligt nærmer sig den afgørende eksamen, kan man føle behov for at søge at få sat flere ord på svaret, end min barndoms katekismus fra 1942 gjorde.

På en måde er det som at gå ad en stejl bjergsti, opad mod den top, hvor det store og endelige udsyn vil åbne sig – men hvor dét, der åbner sig, er synet af endnu flere bjerge, man så må opad for at nå den endelige top.

Undervejs svinder behovet mærkeligt nok for endnu flere ord, der skal udtrykke meningen med livet. Katekismens få ord er blevet internaliseret, kunne man måske sige. Ordene er blevet indoptaget, og jeg har tit spurgt mig selv, om det er dét, der menes med bibeltekstens ord om at elske "af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke", så dét, der engang blot blev lært udenad som en remse, efterhånden læres indenad som en identitetsskabende livsholdning?

Hvad der sker efter jordelivet, synes jeg ikke, jeg kan have mange konkrete forestillinger om. Min børnelærdom fortæller mig, at ingen kan gøre sig fortjent til at "komme til Gud i Himlen", som der stod i katekismen, men jeg kan ikke helt få styr på mine tanker om spændingen mellem på den ene side, at Gud vil, at alle mennesker skal blive salige og leve med ham i Himlen, og på den anden side, at en kærlig Gud næppe vil nægte mennesket friheden til at fravælge livet med ham.

Men der er såmænd mange andre sammenhænge, hvor jeg heller ikke har styr på mine tanker, og dermed er jeg nået til det livs-motto, som redaktøren har bedt mig slutte med.

Dette motto har sammenhæng med de mange åbne spørgsmål, som stadig venter på svar, selv om jeg har levet længe. Men det er også afledt af Romerbrevets ord om, at "lidelserne i den tid, der nu er inde, er for intet at regne mod den herlighed, som skal åbenbares på os."

Mit livs-motto er derfor de to ord "Til Sidst".

Til sidst vil meningen med livet afsløre sig endeligt.

Til sidst vil alting falde på plads.

Til sidst.